

het Volksbelang

Liberaal Vlaams Tijdschrift
www.hetvolksbelang.be

nr 7 - September 2017
Jaargang 138
maandblad

Investeren in onderwijs

Er is nog wat ruimte op de begroting van de Vlaamse regering. En die ruimte zal moeten gebruikt worden om te investeren in het onderwijs, zo stellen de Vlaamse liberalen voor. Want de nood aan nieuwe scholen is niet alleen in Vlaanderen, maar ook in Brussel bij-

zonder groot.

Zowel in Antwerpen, Gent als Brussel wordt er al enorm geïnvesteerd om het tekort aan schoolplaatsen op te vangen. Als alle bouwwerken zijn afgerond wordt het aanbod in bijvoorbeeld het Nederlandstalig onderwijs in

Brussel in totaal met 5.100 plaatsen in het basisonderwijs, en 2.175 plaatsen in het secundair verhoogd.

Lees meer blz. 2

Inhoud

PUBLICATIE Een gids voor onderzoek naar collaboratie en repressie / 3 | **GESCHIEDENIS** De eerste vrouwelijke doctor in de geneeskunde aan de UGent / 4 | **BUITENLAND** Lukas De Vos is vernietigend voor Trump / 6 | **IN MEMORIAM** Annemie Neyts staat stil bij het heengaan van Simone Veil / 8 | **BOEKEN** John Flanders van de Vlaamse Filmkens weer actueel / 10 | **OPINIE** Als alles via het internet verloopt / 11 | **VRIJ EN VRANK** Freddy Neyts bundelde zijn columns over Brussel / 12

Van de redactie
door **Bert Cornelis**

De beste van de klas blijven

Het onderwijs in Vlaanderen krijgt goede punten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO). Uit het jaarlijks onderzoek van de organisatie blijkt dat de scholingsgraad in Vlaanderen toeneemt.

In onderwijs kan je dus nooit genoeg investeren. Zonder onderwijs lever je jonge burgers af die geen job vinden en wegwijnen in de werkloosheid. Met of zonder pensioen later. Daarom is het voorstel van Open Vld-voorzitter Gwendolyn Rutten om een deel van het Vlaams begrotingsoverschot in onderwijs te investeren het beste uit de voorbije maanden.

Eerst in het basisonderwijs, maar nu ook stilaan in het middelbaar onderwijs blijft het probleem van voldoende schoolplaatsen erg pijnlijk. Niet dat er onvoldoende inspanningen gebeuren. Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel is al jaren een succesverhaal. En dit dankzij de inspanningen van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie in Brussel. Bevoegd minister Guy Vanhengel (Open Vld) herinnert zich vaak de tijd dat hij als leerkracht met zijn auto leerlingen moest gaan ophalen om zijn klas vol te krijgen. Nu is dat wel heel anders. Het is elk schooljaar drummen om elk kind een plaats te geven.

De beheersing van het capaciteitsprobleem is afhankelijk van het geboortecijfer. En dat cijfer heeft niemand in de hand. In Brussel komt daar nog eens de onvoorspelbare keuze tussen Franstalig of Nederlandstalig onderwijs door de ouders bij. Dus investeren in scholen is voor een stuk rijden zonder compas. Als alle bouwwerken zijn afgerond wordt het aanbod in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel in totaal met 5.100 plaatsen in het basisonderwijs, en 2.175 plaatsen in het secundair verhoogd. Dat zijn geen kleine aantallen, maar in de toekomst zal er nog meer nodig zijn. In Gent bijvoorbeeld zijn er tegen 2030 ruim

3.000 extra plaatsen nodig. Op 1 september waren in de Arteveldestad al 13 scholen volledig bezet, meer dan één op drie. In Antwerpen trok schepen van Onderwijs Claude Marinower (Open Vld) aan de alarmbel. Hij heeft tegen 2020 4.600 plaatsen in het basis- en 1.000 in het middelbaar onderwijs nodig.

Sommige schoolgebouwen zijn in erbarmelijke staat. Ook dat is vandaag onaanvaardbaar. De kwaliteit van een

school lees je af aan de staat van de voorgevel van de school. Maar ook het sanitair, de speelplaats en de klassen zijn dus best in voortreffelijke staat om het zowel de leraars als de leerlingen zo aangenaam mogelijk te maken. Ook dat is een aspect van kwaliteitsonderwijs.

Ons onderwijs kost handenvol geld aan de belastingbetaler,

maar voor elke euro die je in onderwijs investeert, krijg je op termijn heel veel terug. Wie een diploma heeft, verdient ruim 24 % meer dan iemand zonder. En ook de staat wordt er rijker van: voor elke 100 euro die de Vlaamse overheid in onderwijs investeert, krijgt ze er 103,90 euro terug. Daarom zijn meer investeringen van de overheid in onderwijs nodig.

In ons land zijn de voorbije jaren de overheidsinvesteringen flink teruggeschroefd om begrotingstekorten te verminderen of de staatsschuld af te bouwen. Dat is een gevaarlijke politiek die wel eens tot de ineenstorting van de staat zelf kan leiden.

De Vlaamse regering gaat dus best op de ingeslagen weg voort en verhoogt de investeringen in onderwijs. Vlaanderen kan het zich niet veroorloven om zijn onderwijs te laten verkommen. We moeten wat dat betreft tot de beste van de klas blijven behoren.

“Ons onderwijs kost handenvol geld aan de belastingbetaler, maar voor elke euro die je in onderwijs investeert, krijg je op termijn heel veel terug”.

NOG LANG GEEN UITZICHT OP GEHELE OPENSTELLING VAN ARCHIEVEN VAN COLLABORATEURS

Historisch onderzoek naar de Tweede Wereldoorlog blijft brandend actueel. Vooral de periode van de repressie, als gevolg van de collaboratie, is een geliefd onderzoeksterrein voor historici. Nu kunnen eindelijk ook de nabestaanden van collaborateurs hun weg vinden in de archieven die meer over het lot van hun familiegenoten kunnen prijsgeven. De tweetalige gids kreeg de sprekende titel 'Was opa een nazi?' – 'Papy était-il un nazi?'.

Zo'n half miljoen Belgen hebben een familielid dat 'fout' was tijdens de Tweede Wereldoorlog, zo begint de flaptekst van het boek van een select redactiecomité onder leiding van de UGent-onderzoeker Koen Aerts, stilaan een autoriteit op het vlak van collaboratie en repressie in België. Hij werd bijgestaan door onderzoeker van het CEGESOMA, het Studie- en Documentatiecentrum Oorlog en Hedendaagse Maatschappij, Dirk Luyten, Paul Drossens, diensthoofd van het Rijksarchief Gent, Bart Willems, archivaris in het Rijksarchief van Antwerpen/Beveren, en Pieter Lagrou van de ULB.

ROADMAP

De nabestaanden krijgen nu een echte roadmap, een gps, om in de archieven te duiken. Maar niet alleen zij, ook historici die met lokale collaboratiegeschiedenis bezig zijn, studenten in de geschiedenis, of onderzoekers hebben er een onmisbaar instrument bijgekregen. De gids is eenvoudig geschreven, geeft beknopte duiding bij de begrippen collaboratie en repressie en brengt alle archieven in kaart.

En die archieven zijn zeer omvangrijk. De repressie liet een massa aan documenten na van zowel de processen voor de krijgsraden en de krijgshoven, de strafdossiers, de genadedossiers en de gevangenschap van de collaborateurs. Een probleem, de toegang tot die dossiers is vaak beperkt. Zo moet

WAS OPA EEN NAZI?

het college van procureurs-generaal toestemming geven om een strafdossier van een collaborateur in te kijken. Voor directe nabestaanden is er enige soepelheid, maar voor bijvoorbeeld lokale geschiedschrijving blijft de archiefdeur meestal dicht. Dit is ronduit schandalig omdat dit het historisch onderzoek remt. Prof. Dr. Bruno De Wever zegt het duidelijk in een quote op de flap van het boek: "Kennis verwerven van de feiten is de beste manier om oorlogsspoken te verdrijven".

ARCHIEVEN BLIJVEN GESLOTEN

Helaas. Bij de voorstelling van het boek in het CEGESOMA werd een kabinetsmedewerker van de bevoegde staatssecretaris voor Wetenschapsbeleid, Zuhail Demir (NVA), met deze pijnlijke vraag geconfronteerd. Hij schoof de 'hete aardappel' door naar minister van Justitie Koen Geens (CD&V). Het resultaat laat zich raden: de archieven blijven helaas gesloten...

Niet helemaal getreurd. Het Algemeen Rijksarchief bezit veel afgeleide dossiers van het oorspronkelijk strafdossiers, zodat vorschers daar toch nog hun gading in kunnen vinden. De gids legt goed de verwevenheid van de diverse bronnen bloot. Het Algemeen Rijksarchief is in deze zoektocht de uitstekend werkende federale instelling die

met een hoogstaande dienstverlening een en ander vereenvoudigt.

TWEETALIG

De gids is in het Nederlands en het Frans uitgegeven, want collaboratie was niet louter een Vlaams fenomeen, zoals wel lang werd gedacht. De gids bestaat uit twee delen: een inleiding over de fenomenen collaboratie en repressie en een contextuele gids die de verschillende archieven belicht. Het tweede deel is dan de eigenlijke gids naar en in de verschillende archieven.

Boeiend is ook de inleiding over de repressie, een samenvatting van meer dan 50 jaar onderzoek. Belangrijk hierbij is dat er in de collaboratie tal van nuances zaten, en het geen verhaal van zwart en wit was; er was veel grijs. Ook de lange tijd heersende opvatting dat de repressie harder was in Vlaanderen dan in Wallonië wordt ontkracht.

Men krijgt ook een goed zicht op de omvang van de bestraffing na de oorlog: 50.000 tot 70.000 personen zaten tijdens de repressie vast; 53.005 collaborateurs werden veroordeeld; 100.000 personen werden door de overheidsrepressie verantwoordelijk geacht voor collaboratie met de vijand.

Achteraan is er een handige bibliografie, en chronologische lijst en een index opgenomen. Voor het eerst werden alle bronnen samen beschreven en daardoor is deze gids zo'n onmisbaar werkinstrument geworden. Het geheel is verlucht met foto's, cartoons, tabellen, schema's, kaarten en grafieken.

Bert CORNELIS

Koen Aerts, e.a., Was opa een nazi? Speuren naar het oorlogsvetleden. Uitg. Lannoo, Tielt, 2017; 272 blz.; 24,99 euro.

Koen Aerts, e.a., Papy était-il un nazi? Sur les traces d'un passé de guerre. Uitg. Racine, Brussel, 2017; 272 blz.; 24,99 euro.

Bertha De Vriese

was eerste vrouwelijke doctor in de geneeskunde

*Bart D'HONDT
Wetenschappelijk medewerker
Liberaal Archief vzw*

En de studentes?

Universiteiten waren 200 jaar geleden mannenbastions waarin vrouwen niets te zoeken hadden. Los van de heersende moraal, had dit ook te maken met het voorbereidend secundair onderwijs. Middelbaar onderwijs voor meisjes was zo goed als onbestaande en een diploma van een atheneum of college was noodzakelijk om verder te studeren. In 1876 werd die verplichting echter afgeschaft waardoor ook voor jonge vrouwen de weg naar hogere studies principieel mogelijk werd. De universiteiten van Brussel en Luik braken het ijs. In 1880 schreef Emma Leclercq zich in aan de ULB en een jaar later volgde Bernadette Lacomble-Masereel aan de ULG. Gent was pas derde. In 1882, vijftenzestig jaar na de stichting, schreef Sidonie Verhelst zich in aan de faculteit natuurwetenschappen. Deze pionier, naar wie in Gent een straat werd genoemd, maakte haar studies helaas niet af maar opende wel de deur voor haar Gentse seksegenoten.

Een blauw nest

Bertha De Vriese wordt geboren in Gent op 26 september 1877 en is de jongste dochter van Coralie Pannenmaeker en Lodewijk De Vriese. Deze laatste heeft naam gemaakt als journalist en is de meest productieve liberale uitgever van zijn tijd. Hij leert de stiel op de redactie van het Volksbelang en tussen 1870 en 1886 staat hij in voor de uitgave van meer dan vijftig liberale strijdbladen. Onder de indruk van zijn werklust en engagement vertrouwen de gebroeders Callier hem in 1876 zelfs de re-

In 2017 viert de Gentse universiteit haar 200-jarig bestaan. Op 9 oktober 1817 werd in de troonzaal van het Gentse stadhuis, in aanwezigheid van kroonprins Willem Frederik van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden, het eerste academiejaar plechtig geopend. Een maand later, op 3 november, eisen de eerste studenten hun plaats op in de leslokalen. Maar de universiteit was lang een mannenbastion... Pas in 1900 studeerde de eerste vrouwelijke doctor in de geneeskunde af.

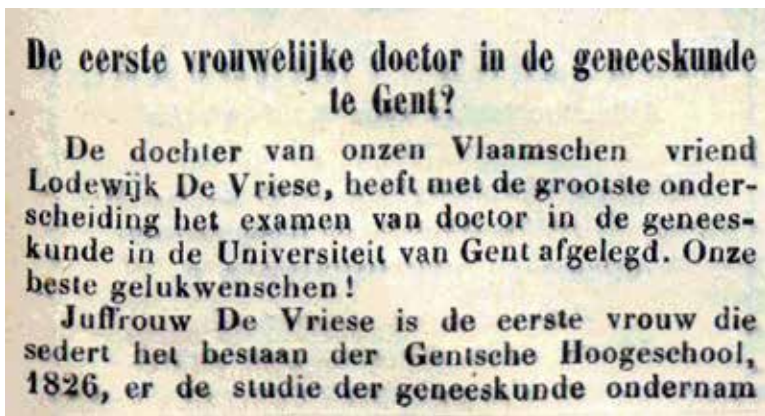
*Bertha De Vriese in 1904.
(Universiteitsarchief UGent)*

dactionele leiding over La Flandre Libérale toe. Hij is daarnaast actief in onder meer het Willemsfonds en is in 1877 medestichter van het Werk der Liberale Drukkers, een organisatie "ter bevordering van de liberale denkwijze" waarvan hij nationaal secretaris wordt.

Vanaf de jaren 1890 zet hij zich vooral in voor de oprichting van de liberale wijkkringen en het cultiveren van de Vlaamse taal en tradities beschouwt hij daarbij als een cruciaal instrument. Zijn belangstelling voor dat laatste zou hem in het begin van de twintigste eeuw tot een van de belangrijkste folkloristen en heemkundigen van Vlaanderen maken.

Belang van onderwijs

Lodewijk De Vriese is ook rotsvast overtuigd van het belang van onderwijs voor meisjes. Zijn dochters volgen bij gebrek aan athenea voor meisjes thuisonderwijs en worden klaargestoomd voor hogere studies. Bertha slaagt in 1893 met vlag en wimpel voor het examen van de Centrale Jury (het diploma van secundair onderwijs was in 1890 opnieuw als toegangsvoorwaarde ingevoerd) en schrijft zich onmiddellijk in voor de opleiding geneeskunde. Ze is op dat moment amper zestien jaar oud en wordt de eerste vrouwelijke student aan de Gentse geneeskundefaculteit. In 1900 behaalt ze met grootste onderscheiding het diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde. Het Volksbelang van 28 juli van dat jaar vindt deze gebeurtenis belangrijk genoeg om hieraan een artikel te wijden en looft deze belangrijke stap in de strijd voor vrouwenemancipatie.

Knipsel uit het Volksbelang van 28 juli 1900. (Liberaal Archief vzw)

Een jaar later is ze met vijftienennegentig procent van de punten laureate van de Universitaire Wedstrijd, wint ze de gouden medaille van de stad Gent en houdt in aanwezigheid van burgemeester Emile Braun en rector Gustave Van der Mensbrugge als eerste vrouw ooit een toespraak in een tot de nok gevulde Aula. Braun van zijn kant toont zich een man van zijn tijd en waarschuwt de aanwezigen voor de potentiële concurrentie door een vrouwelijk medisch korps dat vooral vrouwelijke patiënten en kinderen naar zich toe dreigt te trekken. Een mooie nuancering volgt: vrouwelijke dokters zullen volgens Braun echter enkel de minder erge kwalen willen behandelen, ernstige kwalen en grote operaties zouden het terrein van de mannen blijven aangezien enkel zij over de nodige moed, kracht en doorzettingsvermogen beschikken en per definitie meer morele autoriteit hebben vis-à-vis de patiënten ... Ze laat dit laatste niet aan haar hart komen en met haar prijzengeld financiert ze bijkomende studies in ziekenhuizen en laboratoria in Parijs, Straatsburg, Wenen, Londen, Zurich, Berlijn, Freiburg en München.

Een universitaire loopbaan ?

In 1903 solliciteert ze bij professor Hector Leboucq, hoofd van het Laboratorium voor Menselijke Anatomie. Haar assistentschap betaalt slecht en veel hoop op een verdere wetenschappelijke carrière is er niet echt, maar De Vriese wil zich niet zomaar gewonnen geven. In 1905 wordt ze doctor in de anatomie met een proefschrift over de bloeds toevoer in de hersenbasis. Als assistente van Leboucq draagt ze in de daaropvolgende jaren bij aan het universitair wetenschappelijk onderzoek dat in die periode een eerste bloeiperiode kent. De Vriese werkt in het Anatomisch Instituut waar ze verbonden is aan de Morfologische School, op dat moment de eerste, internationaal erg succesvolle, onderzoeksgroep van de

Gents universiteit. Ze zet er haar onderzoek naar het bloedvatenstelsel in de hersenen verder en neemt deel aan internationale congressen wat de internationale uitstraling van de Morfologische School ten goede komt.

Ze levert intussen ook een bijdrage aan de uitbouw van de collectie van het Anatomisch Instituut. Ze balsemdde en bewerkte menselijke lichaamsdelen zodat ze voor wetenschappelijke en didactische doeleinden bewaard en verder bestudeerd konden worden. Die zogenaamde collectie preparaten bestaat nog steeds en maakt deel uit van de anatomische collectie van de vakgroep Medische basiswetenschappen in het Gents universitair ziekenhuis. In 2015 organiseerde de universiteit in het Rommelaere Instituut nabij de Bijloke (waar voorheen gerechtelijke geneeskunde werd gedoecerd) de tentoonstelling Post Mortem, waar onder meer preparaten van Bertha De Vriese te zien waren. Haar contract wordt in 1908 echter niet verlengd, Leboucq geeft voorrang aan zijn eigen zoon en latere opvolger, Georges Leboucq.

Een tweede loopbaan

In 1914 huwt Bertha De Vriese met de dermatoloog Joseph Vercoullie junior, zoon van professor Joseph Vercoullie, eminent taalkundige en boezemvriend van Paul Fredericq. Hij is een van de leidende Vlaamsgezinde liberalen in Gent en onder meer nationaal voorzitter van het Willemsfonds.

Home Bertha De Vriese. (Liberaal Archief vzw)

De Vriese start een privépraktijk als pediatr en wordt diensthoofd van de kinderafdeling van de Bijloke. Daar blijkt ze volgens een oud-student van haar een uitstekende dokter te zijn die door de patiënten op handen worden gedragen, maar tezelfdertijd is ze enorm veeleisend en streng tegenover het andere medisch personeel van de dienst. Echt geliefd maakt ze zich niet. Gezien haar functie en reputatie in het burgerlijk ziekenhuis weet uiteindelijk ook het stadsbestuur haar te vinden en wordt ze benoemd tot geneeskundig inspectrice van het stedelijk onderwijs.

In de daaropvolgende jaren zet ze haar werk gewoon verder zonder opvallende uitschieters en combineert dat van kort na de Eerste Wereldoorlog tot zijn overlijden in 1932 met de zorg voor haar vader. De veelschrijver was in de loop van de oorlog aan een oogkwaal gaan lijden en werd in 1918 volledig blind. Hij woont eerst korte tijd bij zijn dochter Clara in Ukkel maar mist Gent en keert terug. Hij gaat inwonen bij Bertha en slaagt er met de nodige hulp in nog tot 1925 te publiceren over het Gentse volksleven. Bertha zelf overlijdt kinderloos op 17 maart 1958.

Sporen

Bertha De Vriese liet, naast haar preparatencollectie in het universitair ziekenhuis, maar enkele sporen na in de stad. Er werd geen straat naar haar genoemd maar wel een studentenhome op de campus van de natuurwetenschappen aan de Sterre, die in 2001 de deuren opende. Home Bertha De Vriese bestaat uit 250 studio's en is de eerste moderne studentenhome in Gent, weg van de hoogbouw en mooi ingeplant in het groen.

Haar laatste rustplaats bevindt zich in een van de mooiste parken van de stad. Samen met haar vader, twee zussen en echtgenoot ligt ze begraven in de Engelse tuin van de zogenaamde Geuzen- of Westerbegraafplaats, waar in die periode de overgrote meerderheid van befaamd liberaal en vrijzinnig Gent werd begraven. Ze rust onder een grote ruwe rots, volledig overwoekerd, enkel de ingegraveerde namen zijn nog leesbaar.

DONALD ZONDER LAND

(Un éléphant ça trumpe énormément)

door Lukas De Vos

Het is diezelfde baronnenoorlog die een usurpator aan de macht heeft gebracht, een man zonder politieke ervaring of diplomatiek talent, maar gewoon een geldbeluste, stijfkop-pige commerciant, Donald Trump. Usurpator, machtswellusteling en bedrieger tegelijk, het is zelfs geen scheldnaam. Het is een olifant die door de porseleinwinkel draaft. Karel De Gucht noemde Trump een "bonobo". Hij slikte zijn woorden onmiddellijk weer in, want "dat was te onheus tegenover de bonobo's". Joris Luyendijk kent hem de titel "Sultan op Lemen Voeten" toe. Maar ook dat schiet tekort om de fratsen van een losgeslagen spiegelnarcissist te omschrijven. Ik hou het gewoon bij wat hij is: een dorpsdespoot. Jammer genoeg heet dat dorp de Verenigde Staten.

Trumpronde

Net als Jan zonder Land slaat hij wild om zich heen, maakt vunzige grappen (ten minste die waar hij zelf kan om lachen), haat kritiek en de kroniekschrijvers, is wreed en leugenachtig, heeft een afgrijselijke smaak, verkiest kitsch boven kunst, handelt in gronden en

Amerika heeft wat het verdient: zijn eigen "Jan zonder Land", in dit geval: "Donald (Trump) zonder land". "Jan zonder Land", de trouweloze usurpator van 's lands macht, terwijl zijn broer Richard Leeuwenhart in de Derde Kruistocht de Saracenen te lijf ging. Shakespeare had dat goed begrepen in zijn stuk King John. Niet de afgeperste Magna Charta (1215) werd de kern van zijn rijmtekst (gedwongen decentralisering, d.w.z. terugkeer van de privileges voor de machtige baronnen tegen de machtsconcentratie van de koning in), wél "het gevaar van een onbetrouwbare politieke wereld".

vastgoed, rijdt zich vast in eindeloze herhalingen en dwaze handbewegingen, had meer maitresses dan goed voor hem was, en – dat is nieuw – was zo megalomaan dat hij op zijn eentje even de Trumpronde organiseerde (1989-1990) en renners onder de dollars bedolf dat ze geen pap meer konden zeggen, laat staan een helling oprijden. Na twee jaar was de Ronde die die van Frankrijk in de schaduw had moeten stellen, dood.

Dat had zowel met zijn hoog tabloidgehalte te maken als met zijn diepe minachting voor kerk en staat. Terwijl Jan zonder Land door de paus geëxcommuniceerd werd, stonden al bij de eerste rit van de Trumpronde als (enige)

toeschouwers boze christenen te wachten met plakkaatjes als "Trump = the Anti-Christ", "Eat the Rich", of "Trump = Lord of the Flies". Zijn goddeloos pact met een Saoedische wapenhandelaar (die hem een veel te duur jacht verkocht waaraan hij later zijn broek scheurde) en een Hollands bordeel (dat een wielerploeg sponsorde) maakten hem weinig geliefd bij bijbelvaste puriteinen. Erger is dat begin juni tientallen Irakese christenen zijn opgepakt in de VS. Trump wil ze gewoon, tegen alle verkiezingsbeloften in, naar een vrijwel zekere dood terugsturen. Trump heeft zijn eigen baronnen geschoffeerd, net als Jan zonder Land, en roept maar twee reacties op: of blinde aanbidding, of genadeloze verstoting.

Non-bezoek

Een cartoon van Zak vatte het best die verscheurdheid samen toen Trump een bezoek bracht aan Brussel eind mei. Een verstarde journalist, met de bevroren volletandengrijns en verkleefde microfoon, wordt opgetild door twee politie-agenten. Zegt de een hem zachtjes: "Trump is ỳỳỳỳuren geleden vertrokken", en de andere: "Met die hitte toch maar beter in de schaduw zetten". Het vat precies samen hoe de pers is omgegaan met dit non-bezoek. Ze hadden last van een zonnslag. Uren geleuter over het aankomstuur, geen steen onverlet gelaten om live de landing van Air Force 1 te beschrijven (zonder Trump te zien), speculeren, natateren, specialisten opvoeren. En waarvoor? Voor een dooie mus.

Nepnieuws

Bij de NAVO was zijn enige vraag hoeveel het nieuwe gebouw gekost had, en zijn enige boodschap dat alle leden ten minste twee, liefst drie procent van de rekening moeten betalen. Lees: voor de aankoop van Amerikaanse wapens. Zoals hij driftig rondzwaaide met een “contract” dat Saoedi-Arabië ertoe verbond voor 110 miljard Amerikaans vernietigingsspul te kopen. Nepnieuws. Blijkt alleen te gaan over intenties en interesse, niet over contracten. De verkoop van vier fregatten, de verkoop van luchtafweer tot op grote hoogte, genre Zuid-Korea. Allemaal aangebracht door Obama. Nog geen transacties. Trump blijkt de reikwijdte van nepnieuws goed te begrijpen.

Als hij maar op de eerste rij mag staan. Zo wrong hij zich ongenueerd tussen de ambassadeurs om centraal op de foto te staan bij de NAVO (en was hij op zijn pik getrapt toen Macron eerst Merkel ging kussen en dan nog een rondje maakte voor de Man-van-over-de-Plas een hand te geven – en ze voorzichtig opspande om al te fel geknijp te vermijden).

Zijn luimen kan hij niet verbergen. Niet bij de ijskoude ontmoeting bij de paus (24 mei), die hem hooguit twintig minuten gunde voor hij aan zijn privé-audiënties begon – de paus heeft oren naar de Mexicaanse klachten tegen de grensmuur – en hem dodelijk omschreef als “geen goede christen, maar hij verdient een kans”. Als het hem uitkomt, draait Trump zijn tong om. Die muur “kan nu wachten”. Niet tegenover al wie hij in een driftbui of uit rancune ontslaat: 30 % van alle diplomaten bij zijn aantreden, FBI-baas James Comey (eerst huizenhoog aangeprezen, dan onder druk gezet om alle onderzoek naar Michael Flynn stop te zetten, dan op staande voet ontslagen omdat hij ook na wou gaan welke invloed de Russen bij zijn kiescampagne hebben gespeeld, met medewerking van nabije familie

dan nog, schoonzoon Jared Kushner op kop – jammer genoeg heeft zijn zoon verklaard dat er wel degelijk sprake was van nadrukkelijke suggestie), nu lijkt de hakbijl ook boven het hoofd te hangen van speciaal aanklager Robert Mueller. Ruslandgate vermijden, vijand pas afsnijden. Trump is ook al aan zijn vierde woordvoerster toe.

Jaknikkers

De overeenkomst met Jan zonder Land blijft frappant. Die regeerde met “ira et malevolentia”, “toorn en kwaadwilligheid”, en omringde zich met jaknikkers die geregeld werden weggestuurd (of geëxecuteerd). Zij waren immers verantwoordelijk voor al wat misliep, niet de koning-despoot. Vandaar de onvoorspelbaarheid van zijn besluiten. Hij gelooft niet in een klimaatverandering, dus schrapt hij de deelname van de VS aan het Akkoord van Parijs. In de wandelgangen van het EP hoorde ik al de neerslachtige besluiteloosheid van het halffrond: “Dat akkoord loopt op zijn laatste benen”. In de nasleep van zijn bezoek aan Ri-

aad koos hij duidelijk partij en gaf hij groen licht voor de isolatie van Katar. Want dat helpt Iran, “we zullen doorgaan met sancties, want dat land is de grootste bedreiging voor de wereldvrede”. Amper een week later draait hij elke toenadering tot Cuba de nek om, tot vreugde van de maffiosi en de Cubaanse expats in Florida die vroeger gouden tijden leefden onder dictator Batista.

Reddende messias

En dat rechtbanken herhaaldelijk zijn ineengeflanst wetje om onderdanen van zeven (nu zes) moslimstaten de toegang tot het grondgebied te ontzeggen, houdt hem niet tegen. “Het inreisverbod gaat niet uit van nationale veiligheid maar van vijandigheid”, stelden de rechters in Virginia. Opnieuw naar af. Het vrijhandelsakkoord met de Stille Oceaanlanden? Met één pennetrek opgezegd. TTIP? Nooit met Europa, alleen met afzonderlijke landen. Obamacare? Zorg voor jezelf. Wat schunnige pakkerds? Dat hebben ze graag. En zo gelooft

heel zijn omgeving de onfeilbaarheid van zijn ingrepen, en hij nog meer in zichzelf als reddende messias. Van de ‘white trash’, waartoe hij zelf behoort.

Dat is het nadeel van zijn paleisstijl. Hij regeert in kastelen (Mar-a-Lago, zijn van filmster Marjorie Post, de dochter van een koekjeskoning, overgekochte optrekje met 110 kamers, dat voortaan het “Winterpaleis van de President” is) en verordent dictaten in twitters. Foreign Policy waarschuwt dat het voor koningen vaak slecht afloopt. “Hij bereidt niks voor. Hij leest zijn nota’s niet. Hij aanvaardt geen goede raad van deskundigen. Hij slaagt er niet in een volzin af te maken. Hij heeft geen respect voor de waarheid of de grondwet. Hij is dan wel niet gek, maar hij lijdt aan dementie of aan persoonsstoornissen”. Zelf zegt Trump onbeschroomd: “I’m like a smart person”.

Dat haalt Max Boot op 16 juni finaal onderuit. Onwetendheid is het begin van stompzinnigheid. Boot somt droogjes vier flaters op. In gesprek met de Russen flapt hij er uit dat de Israeli’s de computercodes van IS gekraakt hebben. Zijn bedreiging van Katar vergeet makkelijkheidshalve dat dat emiraat de grootste uitvoerder is van vloeibaar aardgas, én dat de Amerikanen vanuit hun grootste legerbasis daar het hele Midden-Oosten bestrijken en controleren. Zijn kritiek op Sadiq Khan, de burgemeester van Londen, raakt kant noch wal; “er is geen reden tot alarm” was een uitspraak over meer agenten in de straat, niet over de strijd tegen terreur (maar ja, Trump is “zo bezig dat ik geen teksten lees”). De opzegging van het klimaatakkoord toont aan dat hij er niks van begrepen heeft. En dat gaat zo maar door.

Moeras

Trump beroemt zich daar op. “Ik heb businessinstinct en gezond verstand, dat volstaat”, beweert hij. Dat dacht ‘Jan zonder Land’ ook. Geen al te groot strateeg, verloor hij op zijn laatste campagne zijn tros én de kroonjuwelen in drijfzand en draaikolken, liep dysenterie op, en stierf voor hij zijn nederlaag kon toegeven. King Trump gaat ongetwijfeld dezelfde weg op.

ANNEMIE NEYTS-UYTTEBROECK BRENGT HULDE AAN SIMONE VEIL (1927-2017)

Geboren in Nice in 1927 in een Joods burgergezin, beleefde Simone Jacob, als jongste van vier kinderen, aanvankelijk een zorgeloze jeugd, ook al kwamen er vanuit Duitsland steeds dreigender berichten. In de lente van 1944 werden eerst Simone, dan haar zuster, moeder, vader en broer opgepakt door de nazi's en weggevoerd, de vrouwen naar Auschwitz, de mannen naar Silesië. Van hen zou nooit nog iets worden vernomen. Het heeft de onlangs overleden "grande dame" voor het leven getekend.

Simone Veil in 1974 als minister van Volksgezondheid in de regering-Chirac.

Annemie NEYTS-UYTTEBROECK,
minister van Staat

De twee zussen overleefden de nachtmerrie en belandden in augustus 1945 in een Parijs waar niemand op hun verhalen of getuigenis bleek te wachten. Simone Jacob schreef zich in voor «Sciences Po » en rechten, en huwde in 1947 Antoine Veil. Beiden studeerden nog en ze kregen al snel drie zonen. Nauwelijks enkele jaren later verhuist het echtpaar Veil naar Duitsland, waar Antoine werkt in het Franse consulaat te Wiesbaden. Simone had Duits geleerd in de kampen, en Antoine was opgegroeid in Straatsburg; de Veils waren niet naïef vergiffenisgezind, maar geloofden niet in een collectieve en onuitwisbare schuld van het Duitse volk. Ze waren er rotsvast van overtuigd dat Frans-Duitse samenwerking de onmisbare basis was voor de uitbouw van Europa en dus de beste waarborg voor het herstel van de vrede.

Koelbloedig minister

Terug in Frankrijk kiest Simone Veil voor de

"Simone Veil was een ethisch liberaal omdat ze geloofde in vrijheid en zelfbeschikking, en een hartstochtelijk Europeaan omdat ze in de Europese Unie de beste garantie zag voor de vrede".

magistratuur omdat haar man niet wenst dat ze advocaat wordt. Wie dacht dat ze voor een gezapig ambtenaarsbestaan zou kiezen, vergiste zich echter. Ze ijverde met succes voor de verbetering van de ellendige toestand in de gevangnissen, voor het toekennen van het statuut van politiek gevangene aan de Algerijnse rebellen. In 1964, stapt ze over naar de directie van burgerrechtelijke zaken. Van daaruit speelt ze een beslissende rol in de hervorming

September 1988 met Jacques Delors, voorzitter van de Europese Commissie.

van de wet op de adoptie. In 1970 benoemt president Georges Pompidou haar tot voorzitter van de Hoge raad van de Magistratuur, een ambt dat nooit eerder door een vrouw was bekleed. In 1974 wordt ze minister van Volksgezondheid in de regering Chirac tijdens het presidentschap van Valéry Giscard d'Estaing. Onmiddellijk maakt ze werk van een wetsontwerp om vrijwillige zwangerschapsonderbreking onder bepaalde voorwaarden wettelijk te maken. Het ontwerp wordt gedragen door de president en de ganse regering, maar in de Assemblée Nationale waar slechts 9 vrouwen zetelen krijgt Simone Veil het hard te verdu-

“Ze deed zielsveel voor haar medemens”

ren, en wordt ze meer dan onheus behandeld. Haar koelbloedigheid, waardigheid en moed dwingen ruime bewondering af. Op 17 januari 1975, na 35 uur debat wordt het ontwerp goedgekeurd met 284 tegen 189 stemmen. Zo komt er een einde aan de hypocriete en onverkwikkelijke situatie waarbij jaarlijks naar schatting 300.000 Franse vrouwen een clandestiene en onwettelijke abortus ondergingen, niet zelden met dramatische gevolgen.

Europarlementslid

Simone Veil blijft minister van Volksgezondheid tot ze in juni 1979 triomfantelijk verkozen wordt tijdens de eerste rechtstreekse verkiezing van het Europese Parlement. Ze treedt toe tot de liberale fractie en wordt verkozen tot Voorzitter van het Parlement. Haar unieke prestige bezorgt de jonge instelling extra uitstraling. Herkozen in 1984, wordt ze voorzitter van de liberale fractie, en zal dat de ganse legislatuur blijven. Ook in 1989 wordt ze herkozen als Europees parlements lid.

Simone Veil gedijde eigenlijk niet goed in een

al te strakke partijpolitieke context. Daarvoor was ze te onafhankelijk, en weinig geneigd zich te schikken naar ideologische codes. Ik herinner me een kort gesprek met haar waarin ze haar ongenoegen uitte over het belang van politieke partijen in het politiek bedrijf, een opmerking die me verbaasde, maar me deed begrijpen hoe ze drie keer na elkaar met telkens een verschillend samengestelde lijst aan de verkiezingen had deelgenomen. In 1993 verlaat ze het Europese Parlement om toe te treden tot de regering Balladur, onder presidentschap van François Mitterrand, in een weinig comfortabele «cohabitation». In 1998 wordt ze benoemd tot lid van de «Conseil Constitutionnel» een 9 jaar durend mandaat.

Getekend door de oorlog

In 2007 publiceert ze haar autobiografie «Une Vie». Daarin wordt duidelijk hoezeer Simone Veil getekend bleef door de Shoah, haar kampervaringen die haar met de meest edele en laagste menselijke gedragingen confronteerden, ook vanwege medegevangenen. Veil verbloemde de gruwel niet, romantiseerde niets, maar putte uit haar wedervaren een zeldzame kracht om het lot van anderen te verzachten en verbeteren. Onafgebroken ijverde ze ook voor het levend houden van de herinnering aan de Shoah, opdat zo'n verschrikkingen zich nooit nog zouden herhalen en opdat men nooit zou vergeten dat het nazisme en zijn handlangers de volledige uitroeiing van de Joden hebben nagestreefd. Simone Veil was een ethisch liberaal omdat ze geloofde in vrijheid en zelfbeschikking, en een hartstochtelijk Europeaan omdat ze in de Europese Unie de beste garantie zag voor de vrede.

Ze hield ook zielsveel van Frankrijk en liet nooit na te onderstrepen dat meer Joden tijdens de oorlog in Frankrijk aan vervolging konden ontsnappen dan in de meeste andere landen die door de Nazi's bezet werden. Ze bleef de Franse en Europese politiek van nabij volgen, kwam zelden tussenbeide, maar als ze het deed, werd ze gehoord. Zo ook in de aan-

loop naar de presidentsverkiezingen tien jaar geleden, toen ze publiekelijk koos voor Nicolas Sarkozy.

Voorvechtster van abortuswet

In 2008 vertegenwoordigde ze Frankrijk bij de begrafenis in Warschau van Bronislaw Geremek die zo jammerlijk was verongelukt op weg naar Straatsburg. Toen ik haar begroette, vroeg ze me heel bezorgd wat er nu eigenlijk aan de hand was in België, en hoe ernstig de separatistische dreiging was.

In 2010 werd ze opgenomen in de Académie Française, in de zetel die ooit door Jean Racine was bekleed. Het werd haar laatste groots optreden. Na de plotse dood van haar man, in 2013, werd het stiller rond haar. Twee jaar geleden, dertig jaar na datum, werd haar heroïsche strijd voor de legalisering van abortus geëvoceerd in de uitstekende film «La Loi», met Emmanuelle Devos in haar rol. Voor wie

Op 5 juli 2017 werd Simone Veil ten grave gedragen tijdens een nationale uitvaart met de Franse president Emmanuel Macron.

die strijd hebben meegemaakt, of er later een gelijkaardige hebben gevoerd, kwam het verleden weer even tot leven. Voor al wie of te jong was in 1975, of nog niet geboren, was het een openbaring.

Er zijn weinig vrouwen die zoveel ten goede hebben kunnen veranderen voor zoveel medemens, als Simone Veil heeft gedaan.

AUTEUR VAN DE 'VLAAMSE FILMKENS'

Meer dan vijftig jaar na zijn dood blijft men het nog onuitgegeven oeuvre van de Gentse polygraaf Raymond De Kremer (1887-1964) alias Jean Ray en John Flanders, publiceren. Zijn relevante griezelroman 'Malpertuis' (1943), die zich afspeelt in een spookhuis dat een "plooi in de ruimte", een "gruwelijk raakpunt" tussen twee tegengestelde werelden vormt, werd een internationale bestseller, ook verfilmd door Harry Kümel en met niemand minder dan Orson Welles in de hoofdrol.

Aandacht voor John Flanders blijft

door John Rijpens

De Kremers levensloop is onontrafelbaar door vele sagen die er omheen gegeven werden. Hij leefde overal, maar vooral in de duisternis. Er bestaat geen fundamenteel verschil tussen Jean Ray en John Flanders of een van de tientallen pseudoniemen waarmee hij publiceerde: een graag gelezen verteller van fantastische gebeurtenissen, griezelige en gruwelijke fantastiek, ja zelfs science fiction. Hij was ook iemand die van elk schapraai at, zowel de socialistische als de katholieke en liberale zuil. Hij was één van de bravoureschrijvers voor 'La Flandre Libérale' - één van de grote Franstalige kranten in het vooroorlogse Vlaanderen.

Vriendenkring

Er bestaat al jaren een 'Vriendenkring Jean Ray/John Flanders' die jaarlijks nieuwe publicaties uitbrengt. Ook nu weer. Het betreft de integrale beeldverhalen van Edmund Bell, verschenen in het blad 'Bravo!' in 1937-1938: in hun oorspronkelijke vorm en kleuren, zorgvuldig vertaald, samen goed voor een album van 30,5 x 23 cm, 200 bladzijden, in kleur. Een onbekend oeuvre getekend door de expressionistische schilder van de Latemse school en jeugdvriend van De Kremer, Frits Van den Berghe. Je hoeft geen kunstkenner te zijn om Van den Berghe's persoonlijke stijl, sterk surrealistisch getint, hallucinerend en expressief met neiging tot het groteske en het barokke te herkennen. Het moet een sinds jaren gekoesterde droom

geweest zijn om dit te publiceren, een droom die steeds werd uitgesteld wegens de te hoge kosten en de beperkte oplage.

Het ligt voor de hand dat dit 'historisch' album succes zal oogsten met de strips die meer dan tachtig jaar oud zijn en nooit eerder in albumvorm werden uitgebracht. Naast de vijf verhalen, geschreven door John Flanders/Jean Ray (De man met het witte aanzicht, De ijzeren tempel, Het geheim van de Hawk-Manor, Het mysterie van den witten tijger, Misteras) bevat het boek ook 'De vernielers der wereld' op scenario van John Flanders en door een onbekende getekend.

Bravo

Een andere nieuwe verzameling werd 'Bravo!' genoemd en bevat een aantal vervolg-

verhalen die John Flanders/Jean Ray schreef voor het destijds bekende en populaire jeugdblad Bravo! (Het verschrikkelijk land van Machrood, De monsters van den slappende berg, De metgezellen van den storm). John Flanders schreef ook een aanzienlijk aantal 'Vlaamse Filmpjes', zowel voor als na de Tweede Wereldoorlog. Vaak spannende niemendalletjes voor de jeugd, die bezwaarlijk pedagogisch kunnen worden genoemd, aangezien John Flanders de grens tussen volwassenen en jeugd zeer los heeft gehouden. Vandaar dat ook hierin gruwelijke elementen werden ingelast. Onder de recentste publicatie dan ook 'Vlaamse Filmkens 9', jawel de negende bundeling in de reeks, met enkel naoorlogs titels (Het huis met de zeven torentjes, De rokende doodskop, De geheimzinnig rivier, De schat van de Faroër eilanden, Schrik op de Walsh gronden, Vuren op Füglo plus nog vier kortverhalen.

Van John Flanders wordt beweerd dat hij een verhaal schreef zoals men een banaan eet. Of, zoals hij zelf ooit beweerde: "Ik zette me aan mijn tikmachine en die begon te schrijven zonder ophouden"...

Info
Belangstellenden voor deze drie nieuwe John Flanders-verzamelingen contacteren best de "grote manitou" van de Vriendenkring Jean Ray, A. Verbrugghen, via verbrugghen@telenet.be www.jeanray.be

DE STILLE (R)EVOLUTIE

Steeds meer begint het besef te groeien dat alle nieuwe internet gerelateerde toepassingen ons economisch en sociaal weefsel diepgaand beïnvloeden. Vroeger kochten we boeken in een boekhandel, muziek in een gespecialiseerde zaak. Reizen boekten we in een reisbureau. We stapten minstens wekelijks bij de bank binnen om onze gewone bankzaken te verrichten. Nu gebeurt dit alles via het internet.

Mark Bienstman
mbienstman@hotmail.com

Distributiemodellen die “incontournable” geacht werden, zijn in de kortste keren buitenspel gezet. Bedrijfsleiders, zowel in de distributiesector maar even zeer in de productiegerichte sectoren, moeten zich dringend bezinnen (én reageren...) op de “paradigma shift” die zich afspeelt in hun bedrijfstak. Producten die vroeger als één “pakket” werden aangeboden (denken we maar aan een reis naar onze zonnige vakantiebestemming) worden nu door de klant zelf meestal “verknijpt” tot afzonderlijke aankopen (waarbij de consument telkens - zelf - op zoek gaat naar het goedkoopste alternatief): via Uber regelen we de goedkoopste transfert naar de luchthaven - via allerlei zoekmachines hebben we zelf de goedkoopste vlucht geboekt - via AIRbnb en andere Trivago’s hebben we het goedkoopste hotel gezocht enz.

CREATIEVE DESTRUCTIE

M.a.w., het klassieke model van de (all in) touroperator wordt zwaar op de proef gesteld. En zo gaat het in de meeste sectoren van ons bedrijfsleven. Of dit nu een goede/wenselijke en/of aan te moedigen evolutie is, laten we hier in het midden. Feit is dat op sommige plaatsen (veel) jobs verloren gaan en -gelukkig maar- op andere plaatsen (en voor andere profielen...) er nieuwe jobs bijkomen. Op zich is deze beweging zeker niet

nieuw: reeds in het begin van de vorige eeuw beschreef de econoom Jozef Schumpeter dit proces van “creatieve destructie”.

Maar het zou een grote vergissing zijn deze trend tot verandering enkel te willen zien als een louter bedrijfseconomisch fenomeen. Ook het partijpolitieke landschap wordt er door beïnvloed. Daar waar vroeger de meeste mensen, uit overtuiging, of gewoon uit traditie, of omdat de ouders hen waren voorgedaan, aangesloten waren bij een ideologische “zuil”, zien we nu dat deze gebondenheid (en trouw) ook razendsnel aan het verdwijnen is. Ook hier weer begint de consument, de burger, vrij rond te “shoppen” op zoek naar wat voor hem het best aansluit bij zijn/haar individuele vragen, behoeften en/of overtuiging. Deze gefragmenteerde aanpak van de “vraag” leidt tot een versplintering van het aanbod. Voor elk thema, voor elk probleem heeft de burger een afzonderlijke aandachtsfocus. En voor elke van die onderwerpen worden afzonderlijke belangengroepen, lobbys en/of “denktanks” opgericht. Politieke partijen zien hun “core business” versneld uitgehold worden. Daarom proberen ze nu op alle slakken tegelijk wat zout te leggen, zodat niemand nog echt ziet waar ze nu echt nog voor staan. Alle traditionele partijen kampen met een “identiteitscrisis”: wat is onze kernboodschap en welk segment van de politieke markt kunnen wij daarmee bereiken? Zullen we voldoende stemmen halen om na de verkiezingen nog relevant te zijn?

ONGEFILTERD

Dit proces wordt dan verder nog eens bemoeilijkt door het feit dat de burger zelf ook niet altijd even coherent is: iedereen wil “werk in eigen streek” maar niemand wil een fabriek vlakbij zijn woning. Iedereen wil goed openbaar vervoer en degelijk onderwijs, maar niemand betaalt graag belastingen. Het geroep en getier op de sociale media komt zonder filter bij alle politici terecht en iedereen wordt bang.

M.a.w. ons huidige politiek systeem is vrij asymmetrisch: de burger, de kiezer is uitermate gefragmenteerd in zijn vragen en behoeftes terwijl de overheid nog vrij strak gecentraliseerd. Ofwel staan er politici op die met voldoende staatszin tot een consensus binnen deze grote verscheidenheid kunnen komen, ofwel moet het politiek bedrijf zelf ook meer gefragmenteerd gaan werken. En in de plaats van allerlei diensten uit algemene middelen te financieren, voortaan meer diensten afzonderlijk “vermarkten” en zien wie bereid is voor wat te betalen.

STAATSMANSCHAP

Kortom, de technologische evolutie en de daarbij samengaande revolutie in de sociale media, beïnvloeden niet alleen ons economisch weefsel, maar ook -en vooral- ons politiek en democratisch stelsel. Vanuit deze optiek moeten alle politieke partijen hun toekomstige rol en opdracht proberen te distilleren. Enige visie op lange(re) termijn zijn daarbij zeker geen overbodige ingrediënten.

Vrij en vrank

Hij eindigt het boek met “sprout to be brussels”, maar de titel is **Vrij en Vrank**, met als subtitel ‘Columns van een militant uit de hoofdstad’. Op de boekomslag een foto van een blauwgrijs gewassen Brussels stadhuis dat, zeeziek makend schever dan de toren van Pisa, van het blad helt. Essentiële info: het is uit de pen van een **blàuwe militant gevloeid**. Een roepende in de woestijn. Hij roept al lang. Hij heet **Freddy Neyts**. Hij mag best wel eens gehoord worden.

Aviva Dierckx

Er bestaan zeer veel misvattingen en clichés over Brussel. Freddy Neyts verwaardigt zich niet om die te weerleggen. Evenmin schrijft hij liefdesverklaringen aan zijn hoofdstad. Hij spreekt over Brussel tegen mensen die vooruit willen. Met pragmatisme, een blauw hart en jonge ideeën. Vooral durft hij ook een spiegel voorhouden en argumenten aanhalen die die Brussel-sceptici eens een heel ander perspectief bieden. Waar de rest van het land altijd begint te zuchten als de zoveelste Brusselselaar hen voorhoudt dat Brussel de motor is die de hele boel draaiende houdt, zegt Freddy het andersom: “Het is dankzij het ganse land, de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap dat de Belgische hoofdstad een wereldplaats krijgt. Het is dus niet meer dan normaal dat zowel Nederlandstaligen als Franstaligen op een gelijkwaardige wijze kunnen meebesturen en door administraties en instellingen worden bediend.”

Een beter noch charmanter argument tegen de 90/10 (of nog minder) representatie volgens electoraat van Frans-/Nederlandstaligen in Brussel heb ik nooit gehoord.

Koning Auto

Deze gebundelde columns komen uit de leefwereld van Freddy Neyts: zijn militantschap in blauwe rangen en zijn engagementen naar de Brusselse zelfstandige ondernemers toe.

Freddy Neyts

Ze bestrijken economische, algemeen politieke en zuiver Brusselse thema's. Hier en daar zit er ook eentje tussen die in de lokale pers verscheen. Het is daar dat Freddy Neyts zijn reputatie haalde als 'vazal' van koning auto. Terwijl hij louter (maar hardnekkig) de rede van de ware militant verdedigt: niet tegen meer leefbaarheid en auto-luwheid maar wel manifest tegen het pesten van bewoners en zaakhouders die slachtoffer zijn van onoordeelkundig beleid. “Méér parkeerplaatsen of parkings durven voorzien in de plaats van ze af te schaffen,” wil Freddy, en verkeerscongesties verminderen door overlastverkeer aan te pakken of zelfs tol te heffen, niet door gewone mensen te ontmoedigen om naar Brussel te komen.

Klein Kasteeltje

Heilige huisjes bestaan niet voor Freddy Neyts. Hij behoort dan ook niet tot de Brusselselaars die de 19 gemeenten -de zogenaamde baronieën- blijft verdedigen: “De grenzen da-

terend van 1837, toen er nog weiden en groene landschappen tussen de kleine gemeenten lagen, beantwoorden immers niet meer aan de realiteit van een volgebouwd stadsgewest”. Ook het Klein Kasteeltje is, hoewel geklasseerd, niet heilig, en hij begrijpt niet waarom alle bevoegde overheden niet de handen in elkaar slaan om de asiel-opvang elders beter en menswaardiger in te richten, en de site van het kasteeltje om te bouwen tot een innovatief en attractief wooncomplex dat de kanaalbuurt opwaardeert. Maar ja, zie hoe lang het heeft geduurd om Thurn & Taxis om te 'turnen' tot een totaalproject Brussel waardig.

De oudste column in het boek dateert van februari 2000, de meest recente van mei 2017. Ze zijn verrassend actueel. Misschien moet ik zeggen, choquerend actueel, want het betekent ook dat geuite kritieken en alle gelanceerde goede ideeën intussen niét opgepikt raakten. In 2000 schrijft Freddy in 'Nood aan bruisende politici': “Laten we eens alle prutsers en profiteurs buitengooien”. Met de profiteurs zijn ze net bezig. Nu de prutsers nog... .

Freddy Neyts, *Vrij en Vrank - columns van een militant uit de hoofdstad*. Uitg. Freddy Neyts, Brussel-Gent, 2017; 137 blz.; info: f.neyts@contactonline.net